DESCHIZÎND „LACĂTUL" ELVEȚIAN, NI S-A DESCHIS ȘI POARTA MEXICULUI

La multe ore după meci, noaptea tîrziu, ședeam pe terasa lui „Hotel de la Paix", privind panorama lacului Leman, cu Angelo Niculescu și cu doctorul Tomescu.

Pulsul viu al Lausanne-ului scăzuse la cote minime, un vînt răcoros venea dinspre Alpii Savoiei...

Savuram peisajul, savuram briza plăcută, SAVURAM VICTORIA și nu ne venea să ne ducem la culcare... Cine a însoțit echipele sportive la meciuri grele, decisive și a trăit asemenea momente, ne va înțelege. După ce trec clipele de euforie ale vestiarelor, după ce trece zarva banchetului cu zîmbetele sale protocolare, cu discursurile tip, cu conversațiile începute cu zece comeseni și neterminate cu nici unul, după ce trece febra așteptării legăturii telefonice cu Bucureștiul și gazetarul și-a transmis reportajul, urmează acea liniște plăcută în care îți aduni gîndurile și ți le exprimi aproape în șoaptă, acele clipe cînd îți vin în gînd versurile lui Lamartine care încep cu: „O, temps, suspends ton vol" și continuă cam așa: „iar voi, ore fericite, opriți-vă scurgerea..."

Angelo e și acum așa cum îl știu de 20 de ani. Linear, imperturbabil, vorbind moderat, aproape monoton. Vorbește acum așa cum ar fi vorbit, sînt sigur, și dacă Elveția cîștiga cu 1—0.

Își ia, totuși, față de mine, o mică revanșă:

— Ei, Radule, în discuția din Biroul federal, manifestai rezerve față de Nunweiller VI...

— Ca rezistență fizică; am spus-o! Știi, de altfel, că e unul din favoriții mei. Ca și Dobrin, Dumitriu II, Dembrovschi, Dumitrache, Mateianu, Octavian Popescu, mă rog, **jucătorul tehnic, acesta e „genul meu."**

— Știam prea bine că Nunweiller VI nu e la maximum-ul posibilităților sale fizice. I-am și spus: „Joci 60—70 de minute din resurse fizice și restul din voință". **L-am preferat, pentru că în ideea noastră de joc (liniștirea avîntului elvețian și păstrarea balonului prin combinații multe la mijlocul terenului) aveam nevoie de el. Mai ales că mizam și pe contraatacuri, mergeam totuși la victorie, și Nunweiller știe să paseze în adîncime...**

— Jocul te-a confirmat. Nu uit că mingea golului a pornit de la el.

— În zona de mijloc am cîștigat meciul. Celălalt mijlocaș, Dinu, ambele extreme (Lucescu și mai ales Dembrovschi) pe rînd Dumitrache și Tufan, după comandamentele fazei, au fost oamenii care au atacat pe jucătorul elvețian pătruns cu mingea în terenul nostru, l-au jenat sau deposedat. Apoi, pasînd, am realizat două lucruri importante, răgaz de grupare pentru apărători și căutarea celei mai bune poziții pentru atacanți.

— Așa se explică, poate, și paradoxul meciului: într-o partidă în care am fost mai mult dominați, noi am avut situații de gol dacă nu mai numeroase, în orice caz, foarte clare: Dembrovschi de trei ori, Lucescu, de două ori, Dumitrache. Ar fi fost păcat să pierdem față de cît s-a muncit în teren...

— Ai atins nota dominantă a meciului și — dacă vrei — nota caracteristică noii noastre echipe naționale care se clădește și se consolidează, în continuare, pe ceea ce s-a numit „experimentul Wembley", din care am avut azi 8 jucători! În echipă s-a creat o sudură sufletească cum n-am avut de mult. Băieții se apreciază între ei, se ajută în teren, au încredere fiecare în posibilitățile sale și ale colectivului și — mai ales — înțeleg că azi performanța fotbalistică înaltă are în MUNCĂ primul suport.

— Cred, Angelo, că echipa aceasta, foarte tînără, împrumută de minune, de la tine și de la „Ciogli", tocmai ceea ce-i trebuie. Adică, ia de la voi calm, pondere și se consolidează din însăși încrederea pe care i-o acordați. Știi la ce mă refer?...

— Probabil că la perseverența în selecție, în structura echipei.

— Mulți l-au cerut pe Dumitru, alții l-au contestat pe Dembrovschi.

— Dumitru e foarte bun la club, dar n-a dat pînă acum satisfacție în jocurile la tineret, unde a fost în repetate rînduri încercat. Nu puteam face experiența cu el la Lausanne, dar aceasta nu înseamnă că excludem posibilitatea de a-l folosi. Cît despre Dembrovschi, cred că am fi făcut o greșeală dacă nu-l păstram în formație, mai ales că înșiși jucătorii îl cer în echipă.

— Toți băieții au luptat mult astă-seară. În asemenea condiții e greu să faci remarcări. Este clar, am avut o ECHIPĂ OMOGENĂ cu un vădit „echilibru între compartimente", cum se spune de obicei. Mie mi-au plăcut însă, cu deosebire, Lucescu, Boc, Răducanu și Dan.

— Lucescu a făcut, într-adevăr cel mai bun meci al său în națională. Cît despre ceilalți, să știi că, de regulă apărătorii centrali și portarul, în asemenea meciuri ies mai ușor în evidență, intervențiile lor tipice fiind mai spectaculoase. De altfel, ce le-ai putea reproșa lui Sătmăreanu sau lui Deleanu, ca aport adus apărării?

— Un coleg elvețian, de la „Sport-Zürich" se minuna că n-am jucat cu „libero".

— Zona pe care am practicat-o noi mi s-a părut cea mai bună modalitate. Și apoi, în jocul cu „libero", jucătorul desemnat să joace acest rol are de suplinit patru colegi de compartiment. Noi am jucat, dacă vrei, cu o rotație de „jucători-libero", fiecare apărător devenind „libero-ul" voluntar al celui care ataca adversarul.

— Am jucat excelent, într-adevăr, în apărare. Și energic, și gîndit și cum vrei.

— Nu uita și CU VOINȚĂ. L-ai văzut, la un moment dat pe Dumitrache respingînd cu capul, o centrare, din careul nostru?

— Evident. Dar lasă-mă să-ți spun ceva, fiindcă a venit vorba de Dumitrache. Altă dată, cînd însoțeam echipa națională peste hotare, ziariștii veneau la noi, ne cereau formația, înregistrau 11 nume care nu le spuneau nimic sau aproape nimic, ne mulțumeau frumos... Acum, aici, la Lausanne, am avut o senzație plăcută. JUCĂTORII NOȘTRI ÎNCEP SĂ AIBĂ NUME. Cînd dai ziariștilor străini formația, îți dai seama că fiecare nume le spune ceva, aproape că anticipează consecuția numelor, le scriu corect de prima dată, dau din cap aprobativ cînd spui Răducanu, Sătmăreanu, Nunweiller, Dumitrache, Lucescu... Dar să revin la Dumitrache. Am, deocamdată vag, impresia că începe să aibă o optică greșită. Cînd primește balonul, nu-l interesează în primul rînd care ar fi cea mai bună continuare a fazei ci **cum să-și depășească EL adversarul.** Ceea ce, dacă nu e rău în fond, devine însă deseori nerecomandabil, pentru că faptul duce la complicări inutile ale fazei, făcîndu-l pe Dumitrache să paseze numai după tatonări, atunci cînd vede că nu poate trece singur...

★

Angelo Niculescu dă gînditor din cap.

Nu mă contrazice, dar are aerul că vrea să spună: **De-ar fi numai asta singura noastră grijă pentru meciurile din toamnă...**

Ceasul primăriei bate o oră tîrzie.

Tăcem.

A început măsurătoarea timpului pînă la 12 octombrie. Sau, poate, a timpului pînă la Mexic...

Eu mă gîndesc la titlul articolului care va apărea înaintea meciului cu Portugalia: **„Dacă n-am tremurat la Lausanne, de ce am face-o la București?..."**

Radu URZICEANU

Boc a dominat careul la mingile înalte. Iată-l respingînd, cu o săritură elegantă, un nou atac elvețian

COMPORTAREA JUCĂTORILOR

RADUCANU. A făcut o partidă excelentă, remarcîndu-se în primul rînd prin siguranță și fermitate la ieșirile din poartă, printr-un calm și o... nepăsare cu care — pur și simplu — și-a descurajat adversarii. Intervenția sa la mingea cu care Quentin a intrat în careu în min. 5 a fost salutară și a cîntărit colosal în echilibrul psihologic al meciului. Angelo Niculescu spunea că, la Lausanne, Răducanu a făcut un meci mai bun chiar decît cel de la Paris, unde a lăsat o impresie deosebită.

SATMAREANU. Atent, sigur în intervenții. Nu s-a complicat inutil. Mai puțin ofensiv ca în alte ocazii, a avut totuși în repriza a doua un contraatac de mare spectacol.

BOC. La Lausanne a făcut cel mai bun meci al său în echipa reprezentativă. Înțelegînd că acesta nu e un meci de demonstrație și că efectele de tribună au aici valoarea zero, Boc a jucat cu o sobrietate și hotărîre care departe de a-i altera stilul i l-au pus și mai mult în valoare. Intervenții excepționale cu capul. A acordat numai el 5 cornere, dar — poate — a evitat, prin acestea, 2 goluri.

DAN. Împreună cu Boc,. a dominat careul la mingile înalte. Plasament foarte bun; intervenții fără drept de apel, pentru adversar, la deposedare. A degajat uneori la întîmplare, dar a făcut-o ca ultimă soluție. A știut să-și însuflețească partenerii de compartiment atît prin cuvinte la timp adresate cît și prin exemplul personal.

DELEANU. S-a remarcat prin mobilitate și felul cum „s-a ținut scai" de adversar. A avut deseori, în timpul jocului, o misiune dificilă, pe partea sa încercînd să pătrundă și Kunzli și Odermatt și chiar fundașul Ramseier. S-a accidentat, lovit de Vuilleumier, și va fi indisponibil 10 zile.

HALMAGEANU. A intrat în teren nepregătit și — mai ales — într-un moment cînd echipa traversa o perioadă critică, încadrîndu-se greu, mai ales că de ani de zile nu mai joacă fundaș lateral. A greșit la început dar apoi s-a încadrat în ansamblul apărării.

DINU. A avut de data aceasta o contribuție mai importantă în apărare decît în atac, totuși... nu l-a lăsat inima să nu încerce de 3—4 ori și poarta! A efectuat degajări decisive la mingile înalte, cu capul sau reluînd din volé. Jocul lui a apărut mai ordonat, prin preponderența pe care a dat-o execuțiilor tehnice față de cele în forță.

NUNWEILLER VI. A reușit să-și îndeplinească cu succes rolul dificil dar extrem de important într-un meci tactic, de conducător de joc. A risipit temerile noastre, pornite de la faptul că nu era complet refăcut, jucînd în ultima parte a meciului mai mult din voință decît din potențial fizic. Util apărării prin atacurile sale la adversar în porțiunea dintre centrul terenului și careul nostru, a contribuit și la susținerea atacurilor. A șutat la poartă. Principal pion al tacticii noastre de păstrare a mingii, prin pase, la mijlocul terenului.

DEMBROVSCHI. Foarte util echipei, în care își consolidează din ce în ce mai mult locul, este deosebit de agreat de coechipieri pentru modestia lui, pentru jocul lui tehnic. S-a mișcat ușor pe teren, a intrat în combinații, a acoperit pe aripa dreaptă o zonă largă. Jocul de la Lausanne a confirmat justețea opticii selecționerilor, care-i acordă încrederea. A tras cel mai frumos șut al meciului (min. 25, o minge pe care Prosperi a apărat-o ca prin minune) și s-a mai găsit de două ori în situații de gol.

TUFAN. Și-a făcut un debut mai mult decît promițător în echipa națională. Deloc intimidat de atmosferă și de „miză", a dovedit o mare adaptabilitate la condițiile concrete de joc și la spiritul nou care domnește în „națională". A luptat mult, și-a etalat tenacitatea (cunoscută) și — să nu uităm — ca urmare a unui splendid efort, a ajuns balonul pe care l-a centrat la faza golului. Este „tare pe picioare" și joacă pentru echipă.

DUMITRACHE. A avut permanent doi „gardieni", lucru care ar apărea prin el însuși suficient drept contribuție în echipă. Dar, firește, nu s-a mulțumit cu atît ci, printr-o continuă deplasare, a căutat să-și facă loc spre poartă. A condus balonul inteligent și a driblat spectaculos. În repriza secundă, în momentele grele, a venit — des și util — în apărare.

LUCESCU. Cel mai bun jucător din atac și — alături de Răducanu și Boc — din întreaga echipă, în această întîlnire. Lăsînd la o parte meritul de a-l fi presat pe Michaud, făcîndu-l pe elvețian, la centrarea lui Tufan, să trimită balonul în plasa porții sale, trebuie să subliniem cursele lui debordante pe aripa stîngă, contribuția la jocul de combinații în centru sau aportul direct adus în apărare.

★

Elvețienii au jucat după părerea noastră, ceva mai slab decît la București, în toamnă, cînd i-am bătut cu 2—0.

Prosperi a fost remarcabil pe linia porții, dar defectuos în careu. **Ramseier** a ieșit mereu la „un-doi"-uri cu Odermatt. **Michaud,** „marcat" moral de autogol, a venit mereu în față în a doua repriză, dar a jucat dezordonat. **Chapuisat** a debutat promițător. **Kuhn** a început bine, apoi s-a depărtat de Odermatt creînd la mijlocul terenului o „gaură" pe care au exploatat-o Dembrovschi, Dinu și Nunweiller VI. **Signorelli** și înlocuitorul său **Stierli,** laborioși dar neconvingători. **Odermatt** a fost omul pe care l-au căutat aproape toate mingile de atac elvețiene, dar el a greșit trimițîndu-le cu regularitate, înalt, în careul nostru, spre... deliciul lui Boc, Dan sau Răducanu. **Quentin** a muncit gigantic în mijlocul terenului dar n-a mai avut resurse pentru „poanta" finală. **Vuilleumier** și **Kunzli,** au jucat sub așteptările noastre și — după cum declară colegii elvețieni — chiar sub nivelul lor în campionat.

DEPUNEREA TROFEELOR

Un grup de spectatori, purtînd p cu inscripția „Hop Suisse" (Hai sau portrete ale vedetelor echipei s-au îndreptat, după meci, spre de la Paix", unde locuia echipa Ro Ei au intrat în hol și au depus acol pancartele, steguițele, portrete semn de recunoaștere a înfrîngeri omagiu adus învingătorilor. „P trofeelor"... comenta corespondent tru în Elveția, Mario Widmer.

O MINGE-N SAC

Vă amintiți de șeful galeriei c cînd campionii mondiali au veni toamnă, la București? O figură de populară și pitorească o co în Elveția bătrînul „Pon-pon" Venit la Lausanne pe jos, desculț Neuchâtel, „Pon-pon" a făcut un stadion înainte de meci, purtînd în un sac de plasă, cu o minge de în el.

După meci ne-am reamintit de pon" și de... sacul cu goluri.

O minge în sac... un gol în pl Prosperi...

„POUR UN PETIT VERRE"

Și la ieșirea din vestiarele stă lui din Lausane se stringe lume meci, ca pretutindeni.

Cînd am ieșit noi, aplauze!

Cînd au ieși elvețienii, TOT APL

Un public prietenos, cu nim (deși, poate, nemulțumit de r l-a încurajat pe Vuilleumier, M Kuhn și ceilalți și i-a condus pînă tocar. Iar în ultimul moment, un ter a urcat scara și le-a întins jo lor o hîrtie de 100 de franci. „P petit verre, ce soir" le-a spus el.. tru un păhărel diseară...)

N-am putut să nu mă gîndesc mentul părăsirii vestiarelor, la rești, după 0—1 cu R.D.G.

BALLABIO

În cantonamentul de la Macolin, bio, care acordă o maximă atenție tirii psihologice a jucătorilor, a a

LAUSANNE... CONFIDEN

hall o imensă fotografie a stad „Azteca" cu inscripția „Aici vet dacă învingeți miercuri". Iar în meciului a stat de vorbă cu jucăto o jumătate de oră cu fiecare. Ziar vețieni mi-au spus că în aceste Ballabio urmărește un singur lucr convingă pe fiecare echipier că E omul de care depinde victoria.

Și încă ceva, despre Ballabio. I văzut un antrenor atît de calm, c tins și de amabil cu ziariștii, c înfrîngere într-un meci atît de tant...

URIAȘUL

Ziarele și publicul din Lausan numit pe Răducanu „le géant" (u Cînd, la un moment dat, el a mingea în palma dreaptă, a p 6 m. și a degajat-o pînă la... P un vuiet de uimire și admirație prins tribunele.

După ce a salvat un gol ca ș (în min.. 5) l-am văzut întorcîndu poartă și... bătîndu-se pe umărul L-am întrebat, după meci, dacă vit la umăr în ciocnirea cu Quer faza în chestiune.

— Nu, *mi-a răspuns Tamango, nul cel mai firesc.* M-am bătut pe și mi-am zis: Bravo, Răducanu!

„N-O FI MAI GREU..."

În avion, la plimbare, la mas tutindeni. Ghiță și Tufan *au fo timpul împreună. Solidaritate de ciali și de... proaspeți în lot!*

Surprind o discuție între ei:

Ghiță: „Fii atent, Marine, că să joace tare. O să fie un m scîntei"...

Tufan: „Nu e nimic. Doar n-o mai greu ca la Petroșani"...

Și apoi, pe teren, constănțeanul vedit că are și picioare tari și t caracter.

OASPEȚII, MAI ÎNTÎI

Nu știu dacă această revistă va vreodată în mîna domnului E Moekli, dar scriu pentru a-i m astfel încă o dată.

Miercuri noaptea, după meci, telefonice Lausane — București foarte aglomerate. Pînă mi-a ven rîndul să vorbesc, de la Hotel d *unde a avut loc banchetul, s-a fă 1. Și după ce am primit legăt transmis tîmp de o oră și 20 de a așa că la ora 2 și 20, noaptea, seam în marginea orașului La fără posibilitate de a mă întoarce tru, autocarul nostru fiind plecat de la locul banchetului. Am ie stradă, căutînd un taxi. A unul, dar... un cetățean m- vansat cu doi pași. Văzînd figur decepționată, s-a scuzat că... e grăb dîndu-și seama că sînt român, a în vorbă cu mine, i-am explicat s-a întîmplat și... dl. Moekli mi-a taxiul, cu cuvintele:* „Oncare în torilor"...

Un gest care a sintetizat o între mosferă.